Hoofdstuk 94

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wat raampje tikken is? Dan zet je in het kozijn van een raam een grote stopnaald. Ach, jullie weten ook niet wat een stopnaald is. Vroeger gebruikte mijn moeder een stopnaald om grote gaten in mijn sokken dicht te mazen.

Maar wat raampje tikken betreft, door het oog van die stopnaald haal je een lange, sterke, zwarte draad en aan het eind van die draad, bij het glas van dat raam, bind je een steentje vast. Wanneer je vanachter een struik, niet zichtbaar voor de mensen die in dat huis wonen, aan die draad trekt, steeds heen en weer, dan tikt dat steentje tegen het glas.

Mensen in dat huis weten dan niet waar dat getik tegen hun raam vandaan komt. Gaan ze naar buiten, dan zien ze in het donker die zwarte draad niet en meestal ook niet die stopnaald en dat tegen het raam tikkende steentje.

Kwajongens pesten vroeger soms bepaalde mensen in ons dorp met zo'n tikgeluid. Niet leuk.

Maar ik kan mij herinneren dat wij vroeger op de lagere school plotseling door een meneer en mevrouw getrakteerd werden op lekker snoep. Waarom? Nee, dat werd niet verteld.

Wel hoorde ik later, dat deze mensen nooit weer door oudere kwajongens met raampje tikken gepest werden. Hoe is dat spreekwoord ook al weer?

Is dat niet: Wie goed doet, goed ontmoet?

Hoofdstuk 94 - De gezalfde des Heren - 1 Samuël 24 en 26

Het zou geen wonder zijn geweest dat David koning Saul die hem ter dood toe vervolgde, bitter zou haten. Maar dat was niet zo. Hij begreep het zelf niet, maar hij kon gewoon niet kwaad blijven op zijn schoonvader koning Saul. Steeds weer moest David terugdenken aan die eerste keer toen ze elkaar ontmoeten. Hoe vriendelijk Saul toen tegen hem was geweest en vooral ook, hoe bezorgd. Ook dat hij dat zware harnas aan moest.

Hij David, had veel van de koning gehouden. Wat konden ze het samen goed vinden. Hoe vaak hadden ze ook niet naast elkaar in de voorste gelederen tegen de Filistijnen gevochten. Later was koning Saul veranderd in een somber en

verbitterd mens. Hij had zelfs één keer met zijn speer geprobeerd hem te doden. Maar David had meer medelijden met Saul dan dat hij boos op hem bleef.

En ook al had Saul hem veel onrecht aangedaan, hij was wel zijn koning en de gezalfde des Heren. Nee, nooit zou hij in opstand komen tegen zijn koning, nooit zou hij hem kunnen doden. David wist dat God hem eens zou roepen en hij dan op de troon van Israël zou zitten. Maar zo ver was het nog niet. Geduldig zou hij wachten tot het Gods tijd was.

Niet lang na die wonderbaarlijke redding moesten David en zijn mannen weer vluchten. Met drieduizend soldaten achtervolgde koning Saul hem en dat leger kwam steeds dichter bij David in de buurt. Maar de woestijn Engedi was groot en had veel schuilplaatsen.

Op een dag zaten David en zijn mannen in een grote spelonk toen ze beneden zich het leger van koning Saul voorbij hoorden marcheren. Ze bleven achterin die grot doodstil zitten. Nu de vijand zo dicht bij hen was mocht geen geluidje hen verraden. Niet dat ze echt bang waren. De ingang van de spelonk was maar klein, niet meer dan een donker gat in de hoge rots. Die liepen de soldaten zo voorbij.

Maar plotseling schrokken ze erg! Ze hielden hun adem in. Voor de ingang van hun spelonk stond een man, die zich bukte en hun grot binnenkwam. In het licht van de opening hadden ze hem duidelijk gezien: dit was koning Saul zelf. Als hij nu verder de grot inliep, dan ontdekte hij hen en konden ze geen kant meer op…. En toen begrepen ze het. Op een zekere plaats in de grot, ja waar ook koningen en keizers te voet gaan, moest ook koning Saul iets doen waar geen mens iets mee te maken heeft. Omdat Saul de koning was zat hij liever niet aan de kant van de weg zoals zijn soldaten dat deden.

Voor de ingang van hun spelonk stond een man.

Een paar van Davids soldaten fluisterden hem in het oor: ‘Dit is uw kans. De Heer heeft uw vijand in uw macht gegeven. Ga naar hem toe en dood hem!’

David schudde zijn hoofd. Hij begreep dat zijn mannen dit zeiden, maar hij mocht dit niet doen!

‘Ik bid de Heer,’ fluisterde David terug, ‘dat Hij mij helpt om dat nooit te doen. Saul is koning, omdat de Heer hem uitgekozen heeft. *Hij is een gezalfde des Heren.’*

De mannen zeiden niets meer, maar David voelde dat ze het hem kwalijk namen. Dachten ze misschien dat hij niet durfde? Hij glimlachte in zijn baard en kroop voorzichtig naar de ingang van de spelonk. Even later lag hij heel dicht achter Saul met een scherp mes in zijn hand.

Saul zat nog steeds op zijn hurken met zijn mantel ach ter zich, wijd uitgespreid op de grond. Heel voorzichtig met ingehouden adem sneed David een groot stuk van de koningsmantel af. Saul merkte er niets van. Nog maar net was David bij zijn mannen terug of de koning ging staan en liep naar de uitgang. Zijn leger was al verder gegaan. Maar met zijn lange benen kon hij zijn soldaten snel weer inhalen.

David kreeg een naar gevoel. Mocht hij de koning deze schande wel aandoen? Het kon niet meer anders, maar hij moest het de koning wel zeggen! Zo kon Saul niet bij zijn soldaten terugkomen. Met een paar vlugge stappen stond David buiten de spelonk.

‘Mijn heer, de koning!’ schreeuwde David luid.

‘Mijn heer de koning!’ schreeuwde David luid.

Saul keek achterom en zag David een diepe buiging maken, zelfs met z’n hoofd tegen de grond. Vlug ging hij weer rechtop staan en riep luid: ‘Waarom luistert u altijd naar mensen die kwaad over mij spreken? Waarom wilt u mij doden? Kijk vader, toen u zojuist in de grot was, ben ik heel dicht bij u geweest. Ik had u gemakkelijk kunnen doden. Maar dat heb ik niet gedaan. *Nee, nooit zal ik een gezalfde des Heren doden.* Gelooft u mij niet, vader? Kijk eens naar uw mantel! Ik heb er een stuk afgesneden!’

Hevig geschrokken tastte koning Saul naar zijn mantel. Daar was inderdaad een flink stuk vanaf en dat stuk stof had David in zijn hand…. Het was waar! Die zoon van Isaï was in de grot heel dichtbij hem geweest. Maar hoe kon dat? Waarom had David hem niet gedood?

En daar hoorde hij David al weer roepen: ‘Laat de Heer toch beslissen wie van ons beiden gelijk heeft. Maar weet, dat ik u nooit zal doden. De Heer zal rechtspreken en mij verdedigen.’

Deze woorden van David raakten koning Saul diep in zijn hart. Hij kreeg tranen in zijn ogen en *het was alsof alle waanzin uit hem wegdreef*, toen hij vroeg: ‘Is het jouw stem die ik daar hoor, mijn zoon David?’

Moest Saul op dat moment denken aan de oude profeet Samuël, van wie hij zijn mantel kapot gescheurd had? Koning Saul huilde.
Toen hij eindelijk weer normaal kon praten riep hij: ‘Wil jij nog wel met mij praten, David? Jij staat meer in je recht dan ik, want jij hebt kwaad met goed vergolden. De Heer had mij aan jou uitgeleverd en jij hebt mij niet gedood. Nu weet ik zeker dat jij later koning zult worden. Maar zweer mij in de naam van de Heer, dat wanneer jij later koning bent, jij mijn nakomelingen niet zult vermoorden.’

Natuurlijk beloofde David dit. Hij zou niet, zoals veel koningen in andere landen deden, de hele familie van hun voorganger vermoorden. Nee, niet langs de weg van moord en geweld zou hij de nieuwe koning van Israël worden. Davids stak zijn hand omhoog en zwoer in de naam van de Heer dat hij de familie van Saul zou sparen en voor hen zou zorgen. Daarna groetten ze elkaar, de koning en de zwerver en gingen beiden een andere kant op.

David was blij en dankbaar dat het zo was gegaan. Nog één keer had hij de oude Saul gezien, zijn schoonvader met wie hij het lang geleden goed had gehad. Maar hij wist dat binnen de kortste keren Saul weer gevangen zou raken door kwade machten en dat hij hem dan weer naar het leven zou staan.

Na deze eerste keer in de woestijn van Engedi heeft David later nog een keer het leven van koning Saul gespaard.

Op zekere dag toen de Sauls toorn tegen David opnieuw oplaaide, trok hij met drieduizend soldaten erop uit om David te zoeken en hem te doden. Hij dacht niet meer aan Engedi waar hij zo vriendelijk met David gepraat had en hem zelfs ‘mijn zoon’ had genoemd. De kwade geest had Saul weer volkomen in z’n macht. Met zijn soldaten deed hij zijn uiterste best om David in de woestijn van Juda te vinden en daarbij kreeg hij zelfs hulp van de inwoners van Zif. Op zekere dag sloeg hij zijn legerkamp op bij de plaats Chachila en wachtte daar op nader bericht van zijn spionnen.

David was op z’n hoede. Al vrij snel kreeg hij bericht dat koning Saul zijn legerplaats had opgeslagen in de buurt van Chachila. De koningstent stond in het midden van het kamp, met alle tenten van zijn soldaten in een grote kring erom heen. Het leek net alsof Saul had gedacht: één keer heeft David mij te grazen gehad toen ik alleen die grot binnenging, dat overkomt me geen tweede keer! Was het daarom dat David stiekem naar koning Saul toe wilde gaan? Wilde hij hem laten zien dat hij toch wel bij hem kon komen zonder dat iemand het merkte? Hij dacht er niet lang over na. Nog diezelfde avond vroeg hij aan zijn mannen wie met hem mee durfde gaan naar de tent van koning Saul. Een jongeman, zijn naam was Abisaï en hij was de zoon van David zijn zuster Seruja, wilde graag mee. Laat in de avond gingen ze samen op pad, de duisternis in. Allebei waren ze niet bang uitgevallen en moedig zetten ze de stap erin. Soms had David van dit soort momenten. Dan moest hij het één of ander doen en dan waagde hij alles en zag geen gevaar. Zijn neef Abisaï was even moedig als zijn oom, maar ruiger en wreder.

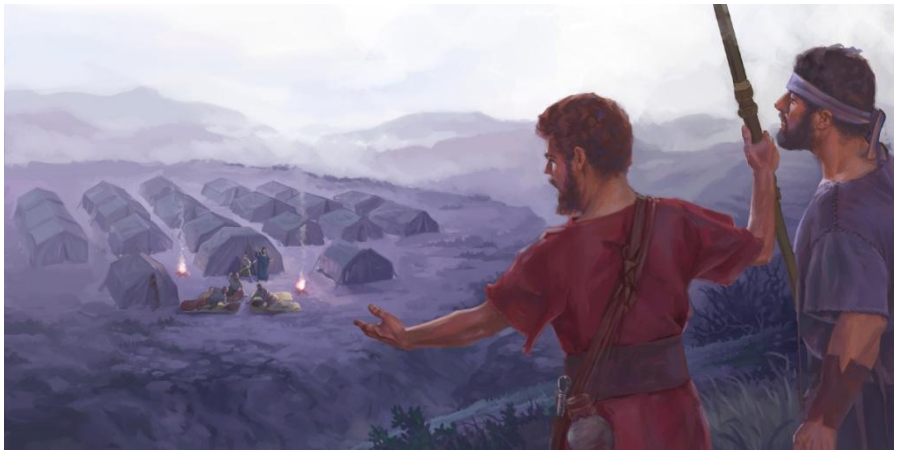

In het tentenkamp van koning Saul sliep iedereen.

Toen ze dicht bij het tentenkamp van koning Saul kwamen, slopen ze heel stil verder langs de buitenste tenten. Iedereen sliep. Het was heel stil en nergens was een schildwacht te bekennen. Het enige wat ze hoorden was in de verte een nachtvogel en hier en daar het gesnurk van een slapende soldaat. Ze kropen tussen de tenten door naar het midden van het legerkamp. De grote koningstent was in het maanlicht duidelijk zichtbaar. Daarnaast stond de tent van Abner, de krijgsoverste van koning Saul. Nog steeds bleef alles stil. Niemand van de slapende soldaten in hun tenten werd wakker. Bij de koningstent aangekomen tilden David en Abisaï heel voorzichtig het tentzeil omhoog en kropen in de tent van koning Saul. Daar lag hij te slapen. Naast Sauls bed stond zijn waterkruik en naast zijn hoofd zo voor het grijpen zijn speer.

Abisaï kon zich niet langer inhouden. David zelf wilde natuurlijk koning Saul niet doden, maar dat hoefde hij ook niet te doen. Heel zachtjes fluisterde hij: ‘David, God heeft ervoor gezorgd dat u uw vijand kunt doden! Laat mij Saul neersteken met zijn eigen speer. Ik hoef maar één keer te steken en niemand zal het horen.’

Laat mij Saul neersteken met zijn eigen speer.

Abisaï stak zijn hand al uit naar Sauls speer, maar David legde zijn hand op zijn arm en fluisterde: ‘Nee, de Heer zelf zal Saul straffen. Dat mogen wij niet doen. Wij pakken alleen zijn waterkruik en zijn speer en dan zijn wij weer weg. Morgen kan dan iedereen zien dat wij hier geweest zijn.’

Heel voorzichtig slopen ze weer tussen de tenten door het legerkamp uit. Niemand van dat hele grote leger werd wakker. Niemand had ook maar iets

gemerkt. Veilig bereikten David en Abisaï hun eigen tenten aan de andere kant van het ravijn.

De volgende ochtend toen de zon opkwam en de soldaten van koning Saul uit hun tenten kwamen stond David aan de andere kant van het ravijn op een hoge heuvel. Hij wilde nog één keer met zijn schoonvader, koning Saul spreken. Maar hij zorgde er wel voor niet te dicht bij hem te komen. Als het nodig mocht zijn was er genoeg ruimte om tussen de rotsen te kunnen vluchten.

David zette zijn handen als een toeter voor zijn mond en schreeuwde: ‘Abner, zoon van Ner, kun je mij horen?’

‘Abner, zoon van Ner, kun je mij horen?’

Hij hoefde niet eens lang op antwoord te wachten. Door de stille ochtend klonk een zware stem: ‘Hier ben ik, maar wie ben jij, dat jij zo luid tegen de koning durft te schreeuwen?’

David noemde zijn naam niet maar hij schreeuwde terug: ‘Jij bent toch Abner, de belangrijkste soldaat in het leger van koning Saul? Maar kunt jij niet beter jouw koning bewaken? Jij heeft de dood verdiend en jouw soldaten ook, want jullie hebben niet goed op de koning gepast! Afgelopen nacht is er één van ons in de tent van de koning geweest. Kijk maar eens of je de speer en de waterkruik van de koning kunt vinden.’

Abner schrok hevig, toen hij Davids woorden hoorde. Hij wilde zich omdraaien en onderzoek doen, maar daar stond koning Saul al naast hem.
‘Is dat jouw stem, mijn zoon David?’ riep Saul.

En weer net zoals de vorige keer riep David: ‘Koning, wat heb ik toch misdaan dat u mij zo bitter achtervolgt? Luister toch alstublieft naar mij. Wie heeft ervoor gezorgd dat u altijd zo kwaad op mij bent? Is dat de Heer? Goed, dan zal ik zwijgen. Maar zijn het mensen die tegen u over mij kwaad spreken, dan mag God hen straffen. Waarom o koning, jaagt u zo op mij? Ik ben helemaal niet belangrijk. Heeft u ooit gehoord van een jager die door de heuvels rent om één enkele patrijs te vangen? Of van een soldaat die al zijn kleren uittrekt om één enkele vlo te pakken?
Waarom maakt u zich toch zo druk om mij, om één enkele man?’
En weer draaide koning Saul als een blad aan de boom om.
‘Ik heb iets verkeerds gedaan,’ riep hij. ‘Kom bij mij terug, mijn zoon David. Ik zal je nooit meer kwaad doen. Jij hebt mij vannacht niet gedood. *O, wat heb ik verschrikkelijke fouten gemaakt.’*

Natuurlijk ging David hier niet op in. Hij kende het ziektebeeld van koning Saul maar al te goed. Vandaag met veel hete tranen spijt hebben en alles beloven, maar morgen wanneer de boze geest hem weer in bezit zou nemen, dan was hij tot alles in staat.

David antwoordde: ‘Nee, mijn koning, het is beter dat ik niet met u meega, maar stuur een soldaat die uw waterkruik en uw speer ophaalt. En zoals ik u afgelopen nacht het leven heb gespaard, zo hoop ik dat de Heer mijn leven spaart op de dag dat u mij weer gaat achtervolgen.’

En zo ging David na deze vreemde ontmoeting met de koning zijn eigen weg. Hij zou niet rust krijgen.

Het speet David niet, nee hij was blij dat hij het leven van de koning gespaard had.